

vědění. Začal jsem sám dělat trenéra karate a aikida. Začal jsem ve všem hledat smysl. Ten největší smysl jsem nakonec objevil v životě jako takovém. Plánoval jsem všechny své kroky, svůj život a dokázal tak projít učilištěm bez sebemenších problémů. Dokonce i kamarádům jsem několikrát pomohl, když mě potřebovali.

A tak tomu začalo být i v rodině. Můj otec Jiří Delt byl vždy skromný, ale za svou rodinu úporně bojoval. Když jsem dodělal školu, bylo mu čtyřicet pět let a stále se věnoval svému oboru. Je vyučený provozní zámečnický a nutno podotknout, že opravdu šikovný. Jak by ne – postavu mám po něm, a tak nám oběma nedělá problém fyzicky náročnější práce. Naopak matka Olga byla cholerictejší povahy a dosti tvrdohlavá. Já jsem se však naučil k ní promlouvat a vždy jí vnuknout správnou myšlenku. Byla vyučená řeznice, takže naše lednička byla vždy plná masa, a co se jejího vaření týče, nikdy jsme neměli sebemenší výhrady. Hezky nás s tátou vykrmovala.

A tak jsem se dostal do role psychické opory v naší rodině, ale nejen tam, také u svých přátel a nakonec i u partnerky. Možná právě proto jsem dostal přezdívku, která se mě nejspíš bude držet celý život: začali mi říkat Delta. Nevycházelo to však jen z mého příjmení, ale také z armádního žargonu, kde se používá řecká abeceda místo jmen. Pořád mi opakovali, že jsem jako velitel v armádě. Dokážu se vypořádat úplně se vším a vždycky budu mít návrh.

A najednou jsem dodělal školu a slyšel jsem lidi okolo sebe, jak říkají: *Delta to dokáže, Delta nám pomůže, Delta je dobrej*. Začal jsem si uvědomovat, co mám. Měl jsem dost a chtěl jsem víc. Měl jsem svalnatou postavu, ale přesto byl mojí největší zbraní jazyk. Díky svému umění řeči jsem dokázal manipulovat lidmi a předvídat jejich kroky několik tahů dopředu – jako v šachu.

Možná právě proto jsem uhnal Veroniku a naplnil její srdce láskou a touhou po mně. Byla to menší, taková vesnická holka,

kteřá neměla přednosti jen co se týká postavy, ale byla i pracovitá. Měla modré oči, blondáté vlasy, které jí sahaly až po lopatky. A když se usmála, bývalo v jejích očích jisté kouzlo. Já v nich vždy viděl upřímnost a radost. Vyrůstala v rodině bez otce – ten se od nich odstěhoval, a tak pro ni pořádná rodina byla to nejdůležitější, co od života chtěla. Toužila mít něco, co jí nikdy nebylo dopřáno. V tom jsme si rozuměli. Chtěli jsme rodinu, ale nejdřív jsme měli v plánu poznat, jaký život opravdu je a jak se jej dá užívat ve dvou. Byli jsme mladí a zamilovaní a byl čas dělat chyby a sbírat zkušenosti. Zařídili jsme si vlastní bydlení. Trochu nám pomohli rodiče – byt nám z větší části zaplatili, na nás zbylo jej vybavit a přizpůsobit našim představám. Když mi bylo jednadvacet, chtěl jsem už veškeré úpravy doma dokončit. A jak jsme si s Veronikou užívali života, přestavovali byt a dělali chyby, z nichž jsme se měli poučit do budoucna, tu největší chybu jsem bohužel udělal já. Neuvědomoval jsem si svoji podstatu, neuvědomoval jsem si, co všechno mám, a chtěl jsem víc. Více peněz, důležitější postavení, respekt. A tak jsem udělal osudovou chybu. Jenže tenkrát jsem to tak neviděl.

Znal jsem lidi, kteří dokázali z vraků aut udělat takzvanou *pojízdnou eleganci*, jak tomu říkali. Vždy si našli zdroje, finanční i materiální, a uměli ledasjaká stará, ale i nová nabouraná auta opravit a dát jim originální kouzlo. Navíc to dělali jako hobby při zaměstnání, což se mi velice zamlouvalo, a viděl jsem v tom šanci, jak mít více, jak mít to, po čem jsem toužil – ačkoli takhle zřetelně jsem si to tenkrát neuvědomoval.

Díky svému talentu jsem je přesvědčil, že mě potřebují. Nakonec jsem se stal podstatnou součástí firmy, protože jsem dokázal zmanipulovat lidi a přimět je zafinancovat náš provoz a nakupovat naši *pojízdnou eleganci*. Většinou šlo o bohaté zájemce, ale občas i o členy jakýchsi gangů, které chtěly být na očích.

Posunul jsem se vpřed nejen po kariéru a finanční stránce, ale udělali jsme další krok i s Veronikou: rozhodli jsme se, že se